

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **C. L. A.**, zastoupený Mgr. Michalem Doležalem, advokátem se sídlem Uhlerný trh 9, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie, letiště Praha - Ruzyně**, se sídlem Aviatická 1050/16, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2012, č. j. 4 A 45/2012 - 27,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 8. 2012, č. j. 4 A 45/2012 - 27, a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie, letiště Praha - Ruzyně ze dne 29. 6. 2012, č. j. CPR-3208-44/PŘ-2012-004112, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2.904 Kč k rukám advokáta Mgr. Michala Doležala do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 1. 8. 2012, č. j. 4 A 45/2012 - 27, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie, letiště Praha - Ruzyně (dále jen „policie“) ze dne 29. 6. 2012, č. j. CPR-3208-44/PŘ-2012-004112, kterým bylo rozhodnuto podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení doby zajištění stěžovatele za účelem jeho správního vyhoštění o 60 dnů. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že policie hodnotila, zda v případě stěžovatele nedošlo ke změně skutečností, pro které byl zajištěn.

Z odůvodnění správního rozhodnutí i z obsahu správního spisu městský soud zjistil, že ke změně těchto okolností nedošlo. To, že probíhá řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany, není rovněž důvod, pro který by byla zpochybněna reálnost možnosti vyhoštění. Stěžovatel dne 30. 7. 2012 předložil městskému soudu kopii oznámení ministerstva vnitra ze dne 22. 6. 2012 o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany do 25. 9. 2012. Protože toto oznámení není součástí správního spisu, lze předpokládat, že nebylo policii známo v době jeho rozhodování o prodloužení zajištění. V odůvodnění napadeného rozhodnutí policie vycházela z toho, že rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany bude vydáno nejpozději do 27. 6. 2012. Městský soud i přes stěžovatelem doložené oznámení o prodloužení lhůty k rozhodnutí ve věci udělení mezinárodní ochrany nepovažuje tuto skutečnost za důvod považovat stěžovatelovo v době jeho zajištění za nereálné, protože byt byla lhůta prodloužena do 25. 9. 2012, neznamená to, že rozhodnutí nemůže být vydáno dříve. Nedošlo proto k porušení čl. 15 odst. 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech. Podle městského soudu je reálný předpoklad, že stěžovatel může být do své země v době trvání zajištění vyhoštěn, což lze dovodit i to, že orgány státu činí všechny kroky nezbytné k tomu, aby takové vyhoštění bylo realizováno.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., v níž namítal, že městský soud porušil ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o lidských právech. Absence reálného předpokladu pro vyhoštění stěžovatele vyplývala z toho, že bezprostředně po svém zajištění podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti nebylo v době vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění ukončeno. Jak přitom konstatovala policie již v rozhodnutí o zajištění stěžovatele ze dne 14. 3. 2012, „v době probíhajícího azylového řízení není možné správní vyhoštění realizovat a ani podnikat jakékoliv kroky k vyřízení cestovních náležitostí“. Rozhodnutí o stěžovatelově žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo vydáno ani po 120 dnech jeho zajištění. Navíc přípisem ze dne 22. 6. 2012 ministerstvo vnitra i oznámilo, že prodlužuje lhůtu pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 27 odst. 1 zákona č. o azylu. Lhůta pro vydání rozhodnutí byla Ministerstvem stanovena do 25. 9. 2012, přičemž zajištění stěžovatele muselo být ukončeno nejpozději dne 28. 8. 2012.

Byť podání žádosti o mezinárodní ochranu není důvodem pro ukončení zajištění (§ 127 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), jedná se o důležitý údaj pro posouzení, zda předpoklad jeho vyhoštění v době, po kterou může být zajištěn, je reálný. Pokud se tedy ukáže, že řízení o mezinárodní ochraně neskončí v době, po kterou může zajištění trvat, přestává zajištění cizince plnit svůj účel a musí být ukončeno. K ukončení zajištění není nutné, aby stěžovatel prokázal, že ke skončení řízení o mezinárodní ochraně *jisto jistě* dojde později, než uplyne maximální doba, po kterou může zajištění trvat. Takovýto standard jistoty nevyžaduje ani Návratová směrnice ani Evropská úmluva o ochraně lidských práv. Ostatně ani policie není schopna se stoprocentní jistotou garantovat opak, tj. že řízení o mezinárodní ochraně bude ukončeno dříve, než uplyne maximální šestiměsíční délka zajištění, či dokonce že se cizince v průběhu těchto 6 měsíců *jisto jistě* podaří vyhostit. Jak čl. 15 odst. 4 Návratové směrnice, tak čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech

pokračování

hovoří o „*předpokladu*“ pro vyhoštění, který musí být „*reálný*“. Také Nejvyšší správní soud v této souvislosti správně judikoval, že „je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvažily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň „*potenciálně možný*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, dostupný na www.nssoud.cz). Je proto nutné odmítnout tvrzení městského soudu, že oznámení ministerstva vnitra o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je samo o sobě irelevantní, neboť neznamená, že „rozhodnutí nemůže být vydáno dříve“.

Stěžovatel dále namítal, že i kdyby jeho žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta dříve, než dojde k jeho propuštění, stěžovatel má právo napadnout takovéto správní rozhodnutí žalobou a následně i kasační stížností. Z údajů poskytnutých Krajským soudem v Praze, který by o podané žalobě rozhodoval, vyplývá, že délka řízení o mezinárodní ochraně trvá před tímto soudem nejčastěji okolo tří měsíců, výjimečně pak méně než měsíce dva, což stěžovatel doložil odpovědí Krajského soudu v Praze na žádost o informaci Asociace pro právní otázky imigrace. Totéž pak v zásadě platí i pro řízení před Nejvyšším správním soudem. Již samotné řízení před oběma soudy tak ve výsledku trvá minimálně 4 měsíce. Proto, pokud Ministerstvo vnitra nevydalo své rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ani 2 měsíce před předpokládaným ukončením zajištění stěžovatele, nelze tvrdit, že předpoklad pro vyhoštění stěžovatele je stále *reálný*.

Stěžovatel dále namítal, že dne 28. 8. 2012 uběhlo 180 dnů od počátku zbavení jeho svobody. Proto byl propuštěn, aniž by k jeho vyhoštění došlo. Ačkoliv podle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, informace o tom, že vyhoštění se v průběhu zajištění nepodařilo uskutečnit, není v této souvislosti zcela bezvýznamná. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vyplývá, že se jedná o relevantní, byť ne rozhodující ukazatel, že předpoklad pro vyhoštění se mohl či měl jevit vnitrostátním orgánům jako nereálný již v době, kdy o zbavení svobody (či jejím prodloužení) rozhodovaly (viz zejména ESLP, *Louled Massoud v. Malta*, č. 24340/08, 27. 7. 2010, §67).

Lze tedy uzavřít, že jestliže v době vydání správního rozhodnutí o prodloužení zajištění činila zbývajících maximální možná doba zbavení svobody 60 dnů, doposud nebylo vydáno rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, zjištěná délka řízení ve věcech mezinárodní ochrany před krajským soudem činí nejčastěji 3 měsíce (a v naprosté většině případu ne méně než 2 měsíce), dále přibližně další 3 měsíce trvá řízení před NSS a žaloba i kasační stížnost mají odkladný účinek, předpoklad, že k vyhoštění stěžovatele dojde ještě během jeho zajištění, nelze považovat z právních důvodů za reálný. Rozhodnutí o prodloužení zajištění je tak nutné považovat za nezákonné a městský soud jej měl pro tuto důvodně vytýkanou vadu zrušit. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž sám neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinná zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Zajištění cizince představuje zásadní omezení jeho osobní svobody, tedy jednoho z nejvýznamnějších základních práv jednotlivce. Proto je přípustné jen za podmínek definovaných nejen zákonem o pobytu cizinců a Návratovou směrnicí, ale především ústavním pořádkem České republiky (čl. 8 Listiny, čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, čl. 9 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech). Zajištění musí sledovat vymezený účel, tedy zabránit nepovolenému vstupu cizího státního příslušníka na území nebo realizovat jeho vyhoštění či vydání, zejména v případech, kdy hrozí nebezpečí skrývání nebo kdy se cizí státní příslušník vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje, přičemž k zajištění lze přikročit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření (viz např. rozsudky ESLP ze dne 18. 12. 1986 *Bozano proti Francii*, ze dne 25. 3. 1995 *Quinn proti Francii*, ze dne 25. 6. 1996 *Amuur proti Francii*, ze dne 5. 2. 2002 *Čonka a další proti Belgii*, ze dne 27. 11. 2003 *Shamsa proti Polsku*, ze dne 25. 1. 2005 *Singh proti ČR*, ze dne 27. 1. 2008 *Rashed proti ČR*, ze dne 12. 2. 2009 *Nolan a ostatní proti Rusku*, ze dne 19. 2. 2009 *A. a ostatní proti Spojenému království* a také čl. 15 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva plyne, že délka zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli (rozhodnutí velkého senátu ESLP ze dne 29. 1. 2008 ve věci *Saadi proti Velké Británii*, stížnost č. 13229/03, bod 79, <http://echr.coe.int>). Jedná se o jedno z kritérií, jímž se posuzuje soulad zbavení osobní svobody s čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, www.nssoud.cz). Podle Evropského soudu pro lidská práva lze zbavení osobní svobody podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv ospravedlnit pouze probíhajícími vyhošťovacími nebo vydávacími řízeními. Pokud takové řízení není vedeno s náležitou pečlivostí, zajištění přestává být v souladu s tímto ustanovením. Je tedy nutné posuzovat, zda délka řízení o vyhoštění nebyla nepřiměřeně dlouhá (rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 11. 1996 ve věci *Chahal proti Spojenému království*, stížnost č. 22414/93, bod 113, <http://echr.coe.int>). Správní orgány jsou povinny při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění aktivně a svědomitě postupovat v řízení o správním vyhoštění, aby důvody trvajících zajištění byly ospravedlnitelné. Pokud však tento řádný postup směřující k vyhoštění cizince nepřetržuje po celou dobu zajištění bez rozumného důvodu, zajištění cizince přestává být oprávněné (rozhodnutí ESLP ze dne 11. 10. 2011 ve věci *M. a ostatní proti Bulharsku*, stížnost č. 41416/08, body 71 – 75, <http://echr.coe.int>).

pokračování

Rozhodnutím podle ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán prodlužuje dobu zajištění a stanoví dobu, o kterou se doba zajištění prodlužuje. Doba zajištění nesmí překročit 180 dní a počítá se od okamžiku omezení svobody (§ 125 odst. 1 zákona). Z výše citované evropské judikatury i judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývají konkrétní požadavky na obsah odůvodnění tohoto typu rozhodnutí. Při přezkumu rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ve správním soudnictví jsou soudy povinny k žalobní námitce přezkoumat, zda zajištění cizince je oprávněné a zda policie postupuje v řízení o správním vyhoštění s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě a bez zbytečných průtahů. Soudní přezkum zákonnosti zajištění zahrnuje rovněž hodnocení, zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli. Není přípustné, byl-li cizinec jednou zajištěn za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, aby mohl správní orgán jeho zajištění libovolně prodlužovat až do maximální délky zajištění uvedené v § 125 zákona pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit účel správního vyhoštění. Bez zkoumání procesní aktivity správního orgánu v řízení o vyhoštění by zásah do osobní svobody cizince zůstal bez ochrany a takto limitovaná soudní ochrana by nemohla vyloučit svévolné postupy správních orgánů.

Správní orgán proto musí především zdůvodnit, jaké kroky směřující k vyhoštění dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, který se týkal stanovení doby zajištění v rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, zdejší soud uvedl, že „[s]právní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“ Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince najevo a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Takovou skutečností byla nyní projednávané věci překážka v podobě probíhajícího řízení o mezinárodní ochraně. Policie tak měla zdůvodnit, proč přes tuto skutečnost bude realizace vyhoštění v maximální možné době zajištění alespoň potenciálně možná. Pokud by nebylo reálné stěžovatele v rámci maximální možné doby zajištění vyhostit, nemohlo by být vůbec dosaženo účelu zajištění a jeho prodloužování by znamenalo nepřípustné omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění policie

zevrubně popsala důvody, které vedly k zajištění stěžovatele. Dále uvedla, že vzhledem k tomu, že se v době, po kterou byl stěžovatel dosud zajištěn, i přes přihlédnutí k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění nepodařilo toto realizovat z důvodu stále probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany, policie prodloužila dobu zajištění. Dále je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že lustracemi bylo dále zjištěno, že rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany bude vydáno nejpozději do 27. 6. 2012. Rozhodnutí o prodloužení zajištění pak bylo vydáno dne 29. 6. 2012.

Takové odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění neodpovídá požadavkům vyplývajícím z výše citované judikatury. Policie v odůvodnění rozhodnutí nijak nekonkretizovala, jaké kroky směřující k vyhoštění již učinila a jaké další kroky je nezbytné učinit. Jako jediný konkrétní důvod, proč se nepodařilo vyhoštění realizovat, policie označila doposud neskončené řízení o udělení mezinárodní ochrany a přitom vycházela z evidenčních záznamů ministerstva vnitra, kde je uvedena lhůta k rozhodnutí o žádosti stěžovatele do 27. 6. 2012. V době vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění o dalších 60 dnů již uběhla lhůta, v níž dle lustrací mělo být o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto. Policie tuto skutečnost před vydáním rozhodnutí nezohlednila a ani nijak nezjišťovala, zda je dodržení lhůty uvedené v evidenčním záznamu ministerstva vnitra reálné. Vada postupu policie tedy spočívá v tom, že neuvedla, jaké konkrétní kroky směřující k vyhoštění činí, dále že nezjišťovala informace o předpokládané další délce řízení o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany a neuvedla úvahu, proč je vyhoštění stěžovatele reálné i přes stále probíhající řízení o mezinárodní ochraně. Rozhodnutí policie o prodloužení zajištění je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, publ. pod č. 1282/2007 Sb. NSS, dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39, a ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53, dostupné na www.nssoud.cz).

Vady rozhodnutí policie spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nemohou být zhojeny dodatečným odůvodněním ze strany správního soudu, neboť by se jednalo o rozhodnutí překvapivé.

Odůvodnění městského soudu dále neodpovídá požadavkům vyplývajícím z výše citované judikatury Evropského soudu pro lidská práva. I okolnost, že v řízení před městským soudem vyšlo najevo, že ukončení řízení o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu bylo ve lhůtě, po kterou byl zajištěn, prakticky nereálné, měla vést spolu s vadami postupu policie ke zrušení jejího rozhodnutí již městským soudem.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná, a proto napadený rozsudek městského soudu zrušil. Jelikož také žalobou napadené rozhodnutí police trpí podstatnou vadou, která způsobuje jeho nezákonnost, pro kterou bylo rozhodnutí možno zrušit již v řízení před městským soudem, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že se za použití ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušuje též rozhodnutí policie.

pokračování

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením, které sestávají z odměny za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) v řízení před Nejvyšším správním soudem v částce 2.100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů), náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a částky 504 Kč, kterou je advokát jako plátce daně z přidané hodnoty povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu